

Сицилійський спадок

КУПИТИ

Про книгу

Сара Марсала втратила бізнес і розійшлась із чоловіком. На додачу помирає її тітка Розі. Утім, тітчина смерть дає змогу втекти від теперішнього життя й зазирнути в минуле. Сара отримує квиток на літак до Сицилії, документи, можливо, на цінну ділянку землі й дізнається про сенсаційну сімейну таємницю. Розі вірила, що Сарина прабабуся Серафіна, яка залишилася в Італії, коли її чоловік поїхав працювати в Америку, померла не від хвороби, як ідеться в сімейній легенді, а була вбита. Так починається пригода, сповнена неочікуваних поворотів. Мальовнича Італія, давні загадки, історія впертої молодій жінки, яка кинула виклик статус-кво й опинилася в небезпеці. Що більше Сара дізнається про Серафіну і її долю, то краще усвідомлює: їй загрожують ті самі сили, які знищили прабабусю.

Пролог

2016 рік

У кімнаті було холодно. Жодного вікна, один хиткий стіл і два залізних стільці.

— L'ha ucciso? — запитав детектив, гостро дивлячись на мене.

Перед очима стояв туман. Я кліпнула, повернувшись до літньої жінки з добрим поглядом, яку відправили сюди для перекладу, хоч я цього не потребувала. Я прекрасно зрозуміла запитання: «Ви його вбили?».

Усе тіло ломило. Щонайменше одне зламане ребро, а то й більше, у животі пульсував гарячий, гострий біль. Щоками текли великі солоні сльози. Не через чоловіка на горі, чия кров засохла на шкірі й одязі. За ним я б не плакала. Сльози текли через мене. Через те, що мені судилося втратити.

Чи побачу я ще родину? Дочку? Чому я думала, що ця поїздка розв'яже мої проблеми?

Запитання були лише спробами мозку втекти від дійсності, адже я точно знала, що там сталося.

Тож я кивнула.

Розділ перший

Сара

За два тижні до того

Я часто намагалася визначити, коли саме життя, яке я так старанно вибудовувала, почало розвалюватися. Адже завжди є початок — мить, коли помиляєшся так сильно, що на виправлення годі сподіватися.

Так стається, коли розрізаєш не ту жилку в підчеревині. Я декілька років керувала рестораном, але починала як м'ясниця, тож досі думаю про суглоби та м'язи, сполучну тканину життя. Якщо розрізати в правильному місці, вийде бездоганний стейк. Якщо розрізати не так - руйнується вся система. М'ясо розпадається там, де має бути близько до кістки. Після одного-єдиного неправильного руху майже неможливо вберегти решту.

Коли я зробила неправильний рух?

Я думала про це (насправді була одержима цим), готуючись зачиняти ресторан — імовірно, востаннє. Спогади настільки поглинули мене, що я не

почула, як у двері постукали. Усвідомила, лише коли звук перейшов у наполегливе гуркотіння.

— Мамо, відчиняй. Мені треба зайти!

Немає нічого завятішого за чотирирічну дитину перед фізичною перешкодою. Тато Софі рано привів її. Джек завжди приходив рано останнім часом. Можливо, намагався зловити мене на чомусь, чого не схвалював.

Тіло смикнулося на голос донечки. Я розчахнула двері, і ми з гарячковою заповзятістю кинулися обіймати-ся, перетворившись на зіткнення шкіри, губ й абсолютного обожнювання. Маючи змогу бачитися з нею коли заманеться, я не усвідомлювала, наскільки сумуватиму за цим малим створінням, а зараз батьківські обов'язки розділилися.

— А хто моя найкраща дівчинка? — запитала я.

— Я-я-я-я-я-я. А хто моя найкраща матуся?

— Я?

— Ти!

Той факт, що вона щиро в це вірила, водночас вбивав мене й допомагав вставати з ліжка вранці. Моя неймовірна, блискуча дитина справді вважала мене найкращою, попри нещодавні докази, які це заперечували.

Майже колишній чоловік Джек був переконаний, що я стала найгіршою в усьому. Він стояв за Софі й оглядав спорожнілий ресторан, а в повітрі витало невдоволення. Столи, стільці й меблі, які я ретельно обирала лише п'ять років тому, продали новому закладу, що відчинявся далі на Пассіанк-авеню. Біля стін громадилося розмаїття кухонного начиння, яке мали віддати покупцю за найвищу ставку на аукціоні. Залишився лише наш символ, що звисав зі стелі, — масивна рожева свиня з гіпсу, яка розплилася в нахабній усміш-ці. На боці в неї красувалася назва ресторану: «Ла Мачеллая», м'ясниця.

Перш ніж стати символом закладу, гіпсова свиня була жартом. Джек замовив її мені на подарунок у місцевого майстра. Адже за всі роки мріяння про власний ресторан я не вірила, що це можливо. Коли мені казали, що колись це станеться, я сміялася, ніби мені було однаково, і повторювала: «Еге ж, як свині з череди йтимуть». Підвісне порося було сюрпризом від Джека на відкриття. Цікаво, коли з людини, для якої він розробив статую свині на замовлення, я перетворилася на когось, кому він навіть в очі глянути не хотів. Усе відбувалося поступово — і раптом обірвалося.

Я подивилася на нього в надії побачити рештки минулої ніжної відданості, але Джек мав роздратований і сумний вигляд. Неможливо було визначити, що

він ненавидів більше: мене чи ресторан, який забрав так багато часу в нього й у нашого шлюбу.

— Ходімо надвір, — запропонувала я, не маючи бажання спостерігати за своєю невдачею його очима.

Якась частинка мене досі сподівалася, що колись у майбутньому «Ла Мачеллая» відчиниться знову в новому місці; але з масою боргів, вибухом цін за оренду й гидкими чутками, що не облишали мене, це було неможливо. Я знала, що наробила купу помилок із рестораном. Вклала в нього не лише душу й тіло, а й пиху. Змусила нас занадто стрімко розширюватися й рости, щоб задобрити інвесторів і заробити для них грошей. Я взяла на себе більше, ніж могла проконтролювати, і зрештою втратила майже все. Інша частина мене також іноді сподівалася, що після закриття ресторану ми з Джеком зможемо знайти спосіб розібратися в стосунках. Та з кожним днем це видавалося дедалі малоймовірнішим. Шлюб перетворився на якийсь набір послуг, що їх жоден із нас не міг добре зробити.

На тротуарі Джек тицьнув мені в руки стос листів.

— Це все надійшло на твоє ім'я, — сказав він.

Після того як ми розійшлися, Джек із Софі жили в нашому милому цегляному будиночку, який ми разом придбали в рік одруження. Спочатку це було зручно, адже я часто працювала вечорами й могла спати в студії над рестораном. Однак після закриття «Ла Мачеллая» мені нікуди буде йти.

Серед прострочених рахунків і макулатури був лист, на який я чекала: коричневий конверт, списаний бездоганним почерком тітки Розі, прекрасним курсивом, який могли вбити в голову лише стародавні черниці.

Відкривати його я не хотіла, адже тієї самої миті смерть тітки Розі стане справжньою, як і кінець мого бізнесу й кар'єри. Я знала, що в листі — останні слова, яких вона не змогла сказати особисто, тому що я була занадто заклопотана роботою, щоб востаннє навідати її. Про це теж шкодую.

Джек прочистив горло, як і щоразу, коли збирався сказати те, що йому не до вподоби.

— Я не хочу, щоб Софі йшла на похорон твоєї тітки. Вона замала, щоб дізнаватися про смерть.

— Мені шкода, що це тебе непокоїть. Але прошу, подумай, Джеку. Софі обожнювала тітку Розі, як і я. — Я проковтнула роздратування й спромоглася на винувату усмішку. — До того ж на похороні будуть усі її кузени. Він не буде страшним і похмурим. Розі хотіла радше вечірку, ніж формальний церковний похорон. Соф буде весело.

— Веселий похорон? Хто влаштовує вечірки, коли помирає? Уся твоя родина божевільна. Розі була божевільна.

Його роздратування ніяк не було пов'язано з похороном. Він злився, бо збирався у відпустку з батьками, а через мене мав чекати до вечора неділі, після похорону.

— Час іти, сонце, — сказала я Софі, хоч насправді адресувала це Джекові, даючи зрозуміти, що нашу розмову скінчено. — Нам дві години хати до Скрентона, а Карла вже в дорозі, щоб забрати нас.

— Ми поїдемо до тітки Розі? — Софі застрибала на місці й заплескала в долоні.

— У певному розумінні так, любя.

— Бачиш, вона замала, чорт забирай, - сказав Джек.

— Я впораюся, — відказала я з усією переконливістю, на яку була здатна.

Він зітхнув і сховав руки в кишені.

— Знаєш, я теж її любив. Розі.

— Навіть попри те, що вона була божевільна? — запитала я.

Він із сумом усміхнувся.

— Насамперед через це, — пробурмотів у відповідь.

Із цієї причини він і мене любив раніше.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ